

Mats Strandberg Sofia Falkenheim

ALLEEN IN DE NACHT

Vertaald door Marit Kramer

DE FONTEIN

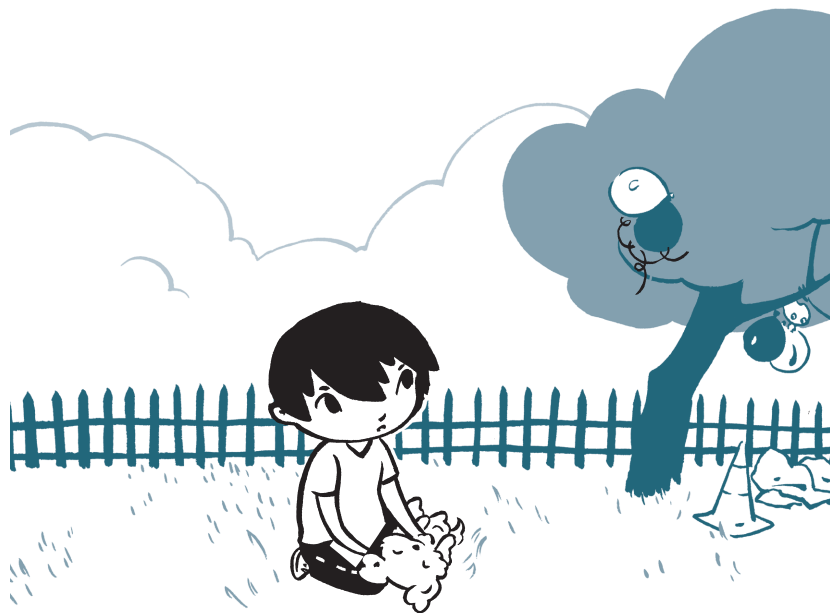
1

Op mijn negende verjaardag veranderde ik in een monster. Maar dat had ik toen nog niet door.

Mijn naam is Frank Steen, en het gebeurde toen ik een feestje in mijn tuin gaf.

Ik woonde met mijn ouders en broertje in een saai huis in het dorpje Yrred, waar nooit iets gebeurde. Geheimen had ik nog nooit echt gehad. Dat kwam misschien omdat ik geen vrienden had om geheime dingen mee te delen.

Ik probeerde mezelf te troosten met de

gedachte dat ik mijn boeken had. Die voelden bijna als mijn vrienden. Misschien waren ze nog wel beter. In het echte leven gebeuren geen spannende dingen zoals in boeken. Dat dacht ik in elk geval tot mijn negende verjaardag.

Mijn moeder Mari had een hele grote en best wel lelijke taart gebakken en de tuin versierd met ballonnen. Mijn vader Kjelle had spelletjes bedacht die hij zelf leuk vond als kind, zoals zaklopen.

‘Dit wordt leuk, Frank,’ zei hij steeds. ‘Denk jij ook niet?’

Ik vond dat ik wel ja moest antwoorden om papa niet verdrietig te maken.

Maar de spelletjes leken te veel op sporten en daarom vond ik er niets aan. Papa vergeet steeds dat niet iedereen is zoals hij en Oliver, want zij vinden sporten het allerleukste en belangrijkste wat er bestaat. Oliver is mijn kleine broertje en de irritantste persoon ter wereld.

Uiteindelijk bleek dat ik die spelletjes toch nooit hoefde te doen, want er kwam bijna niemand op mijn feestje. Alleen mama, papa en Oliver. En natuurlijk Alice, de oude vrouw die in het huis naast ons woont, en haar hond Uffe. Er kwam niemand uit mijn klas, hoewel mama iedereen een uitnodiging had gestuurd. De zakken bleven liggen op het gras, leeg en ongebruikt.

Het moeilijkste was dat mama en papa mij zielig vonden, en te veel hun best deden om dat te verbergen.

Mama zei de hele tijd ‘dat iedereen vast heel graag had willen komen, maar het is hartje zomer, dus mensen zijn op vakantie, bla, bla, bla.’ Alsof ik dat zou geloven.

En Oliver lachte gemeen en rolde met zijn ogen, want hij had het ook door. Hij had heel veel vrienden, die elke dag belden, die langskwamen, steeds aanbelden om te vragen of hij buiten kwam spelen.

Zonder iets te zeggen glimlachte Alice naar mij, alsof ze precies wist wat ik voelde. Dat was wel vaak zo. Door die glimlach besepte ik weer hoe dol ik op haar was, maar ik zei het niet. Dat leek me pijnlijk. We waren geen familie ofzo, ze woonde gewoon toevallig in het huis naast ons.

Haar hond, Uffe, was er zoals altijd vandaag dus ook bij.

Alice zei vaak dat Uffe de slechtste waakhond van de wereld was en waarschijnlijk klopte dat. Uffe rende op iedereen af en ging dan voor hun voeten op zijn rug liggen omdat hij over zijn buik gekriebeld wilde worden.

Ik wist niet welk ras Uffe was. In elk geval was hij lekker pluizig. Je kon je vingers heel ver in zijn borstelige en zachte vacht duwen. Ze zeggen dat alle honden afstammen van de wolf, maar als je naar Uffe keek, zou je dat bijna niet denken.

Ik vroeg aan Alice of ik hem een stukje taart mocht geven, en dat mocht. Ik pakte een vrij groot stuk en hield het voor zijn neus. Uffe reageerde zo enthousiast dat hij in mijn vinger beet. Er kwam een druppeltje bloed uit. Dat werd een rood stipje dat zich door de slagroom verspreidde, maar ik voelde er niets van. Alice keek heel ongerust.

‘Het is niet erg, hoor,’ zei ik. ‘Echt waar.’

Ik had vooral medelijden met Uffe. Ik wist

zeker dat hij me niet had willen bijten. Zijn oren hingen naar beneden en hij liet zijn hoofd hangen. Het leek alsof hij zich schaamde.

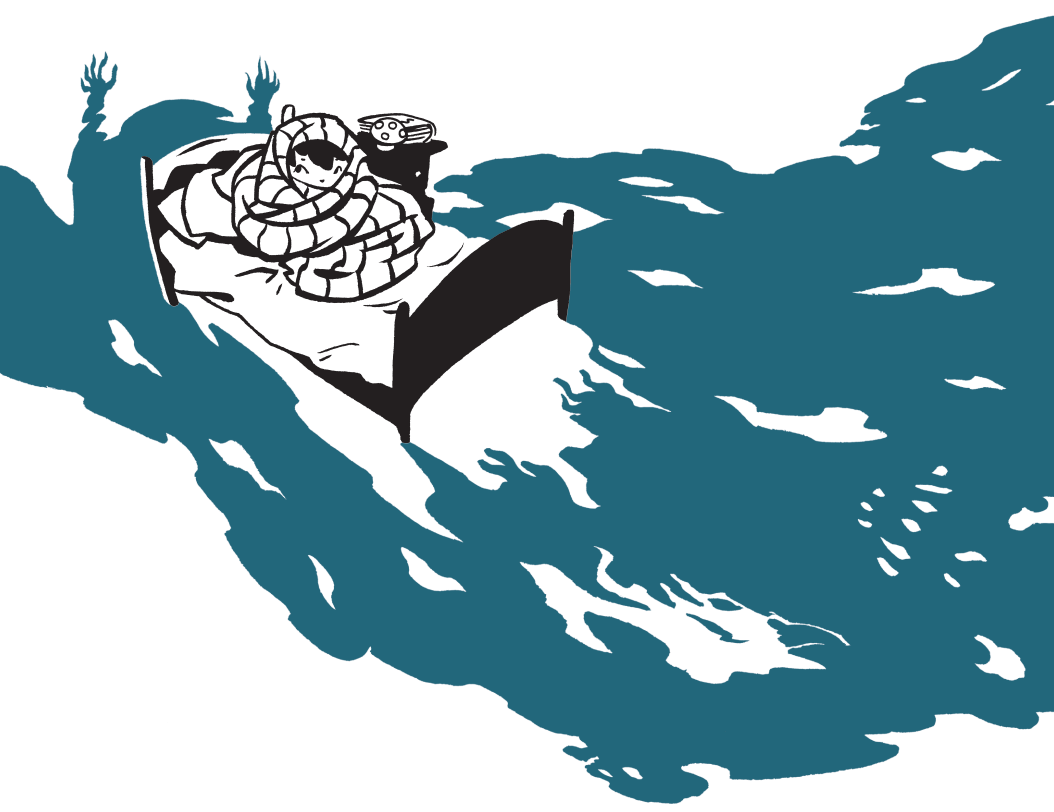
Ik kreeg een pleister en daarna vergat ik het allemaal. Toen wist ik nog niet dat mijn hele leven vanaf dat moment zou veranderen. Ik had geen idee dat er een geheime wereld bestond, en dat ik die binnenkort zou gaan ontdekken.

2

Voordat ik zelf een monster werd, dacht ik vaak aan monsters.

Ik was heel, heel bang in het donker. Onweer vond ik niet eng, maar ik haatte wind. Vooral als die om ons huis raasde en het leek of hij ons huis binnen wilde dringen. De wind huilde in de schoorsteen, de ramen klapperden zo erg dat ze kapot leken te gaan, en de boomtoppen voor ons huis zwiepten heen en weer alsof het levende wezens waren.

Mijn nachtlampje liet ik altijd branden, maar het lichtje was niet sterk genoeg om de hoek

bij de grote kast te verlichten. Als ik die kant op keek, was ik bang dat er iemand in die schaduwen verstopt zat. Of dat iemand in de kast de deur op een kiertje had gezet. Misschien een vampier met vlijmscherpe tanden, of een spook dat zó eng was dat ik alleen al door het te zien me dood zou schrikken.

Op andere momenten wist ik zeker dat er

een monster onder mijn bed lag, dat tevoorschijn zou komen als ik sliep en aan mijn armen en benen zou gaan knagen als die onder het dekbed uitstaken. Of dat ik uit het raam keek en door een griezelig gezicht zou worden aangestaard dat mij recht in de ogen zou kijken. En dan met een hongerige blik zijn lippen zou aflikken.

Ik haatte het donker en de nacht. Ik begreep niet waarom het bestond.

Elke keer wanneer de zon 's avonds achter de bomen onderging, had ik het gevoel dat er bij mij vanbinnen ook iets gebeurde.

Ik probeerde mijzelf ervan te overtuigen dat er echt geen monsters bestonden. Maar o, wat had ik me daar in vergist!

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Monstret I Natten*

Verschenen bij Rabén & Sjögren, onderdeel van Norstedts Uitgeefgroep

Tekst © 2016 Mats Strandberg

Illustraties © 2016 Sofia Falkenheim

Voor deze uitgave:

© 2025 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Marit Kramer

Omslagontwerp: Jeannette Wigren

Omslag Nederlandse editie: Caren Limpens

Grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 8141 2 (e-book 978 90 261 8142 9)

NUR 282